

være en ret nyttig Egenskab. Naar den højtærede Indenrigsminister til Undskyldning for Regeringens Politik har sagt, at der var saa at sige ingen Erfaring at gaa efter i alle disse Forhold, vil jeg sige, at en Erfaring havde man dog at gaa efter, den nemlig, at Korn under saadanne Krigstider, navnlig under en Krig, som vil komme til at strække sig over saa store Dele af Jordkloden som denne, afgjort maa stige i Værdi, saa jeg paa-
staar, der ikke havde været nogen som helst Risiko ved at indlade sig paa det.

Nu kan Regeringen godt sige — og jeg tror gerne, den har Ret i det —, at den stod ikke overfor en positiv Opfordring, skønt jeg har ladet mig sige — og jeg kan ikke andet end tro, at det er rigtigt —, at man fra selve Prisreguleringskommissionens Side med stor Styrke pegede paa Nødvendigheden eller dog den store Nytté af, at slige Skridt blev gjort. Men for at gentage det, jeg mener, at selve Situationen, Omstændighederne, stillede en saadan Opfordring, at den overfor en Regering, som havde været tilstrækkelig kyndig og lydhør, vilde have været afgørende. Hvis altsaa Regeringen virkelig havde været saa udmærket, som den ofte lader sig gøre til af sine Rosere, navnlig indenfor det socialdemokratiske Parti, tvivler jeg ikke om, at den, selv om der manglede direkte Opfordring, vilde have foranstaltet saadanne Indkøb allerede i August Maaned.

Men jeg skal villig indrømme, at alle disse Forhold har været saa vanskelige, Omstændighederne har føjet sig saa besværligt, at en Regering maa siges at have en større Fejlmargen under saadanne Forhold end under sædvanlige. Det var ogsaa klart af den højtærede Indenrigsministers Tale, at der var meget at undskylde. Just derfor blev hans Tale en saadan tour de force, en saa overordentlig lang Tale, og jeg synes, at den Beskedenhed, som Indenrigsministerens Forsvar for Regeringens Kornpolitik i det hele og store bar til Skue, stemte meget godt med Situationen, og fra vor Side vil vi gerne anerkende, at Regeringens Bestræbelser i hvert Fald har været prægede af en redelig Hensigt, at der ikke er Tvivl om, at man har gjort sig Umage for paa ethvert Punkt at træffe det rette. Det har skortet noget paa Eynen, man har været nødsaget til, for at bruge et af Indenrigsministerens Udtryk, at famle sig frem. Men netop, fordi man kun har kunnet famle sig frem, udkræves det ogsaa, at man ikke fra den

Regeringen nærstaaende Side nu fremstiller dens Kornpolitik paa en saa udaskende Maade som, at den burde være Genstand for den højeste Ros, ja endog var skikket til at indbringe Regeringen et Tillidsvotum fra Folketinget. Navnlig synes jeg, det maa være Regeringen ligefrem ubehageligt at høre den Lobhudelei, som er blevet den til Del fra socialdemokratisk Side, hvor man oven i Købet udnævner — jeg ved ikke, om det var — Finansministeren eller Indenrigsministeren eller maaske dem begge til ligefremme Genier. Det gik det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) ligesom det gik Margrethe i Faust — „Hvilket Blik for Fysiognomi — Hint Fjæs med megen Kløgt jeg læser i, at han bestemt maa være et Geni“. I det hele gjorde det ærede Medlems Tale et højt besynderligt Indtryk. Han talte om østerlandske Æventyr, og hans Tale lignede for saa vidt selv et østerlandsk Æventyr, som den havde disses Frodighed og overdrevne Fantasi, hvorimod den ikke lignede saa meget paa Fornuftens Omraade, hvor den mere erindrede om de magre jydsk Hedeegne.

Paa samme Maade gaar det, naar vi kommer til den af Regeringspartiet stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen. Denne vil man derfor fra vor Side ikke kunne stemme for. Selv om vi gerne indrømmer Regeringens gode Hensigt og gerne indrømmer, at der kan være mange Undskyldninger for, at den har begaaet dette eller hint Fejlgreb, mener vi, at denne Politik i det store og hele egner sig til alt andet end et Tillidsvotum. Sikkert er det, at denne Kornpolitik saa at sige paa ethvert Stadium har fremkaldt Kritik. Jeg vil tillade mig blot at minde om en af de første Regeringsforanstaltninger, nemlig, da man, for at sikre Københavns Kommunes Brødforsyning, den 27. eller 28. August beslaglagde de her i Byen værende Beholdninger af dansk og fremmed Hvede. Stemningen blev trykket og usikker ved denne Indskriden, tilmed da Værdien af dansk Hvede blev sat til Kr. 16,40 for 130 Pund her Levering. Idet man gik ind paa til en saadan Pris at tillade Ombytningen af den fremmede Hvede med dansk, førte netop dette til, at flere, der skulde losse deres Hvede og nu maatte skaffe dansk Hvede til Erstatning, kom til at betale den med en højere Pris end under andre Omstændigheder, idet Markedet blev bekendt med, at der var Købere, der var i Trang for at skaffe dansk Hvede. Dernæst svævede ved den